

Много обичах моя баща. Защото, когато се върнеше от работа, след вечеря винаги ни разказваше приказки. А циганските приказки са неизчерпаеми и нямат край. Аз винаги

сядах срещу него, а брат ми си слагаше главичката върху коленете му. Двете ми сестри седяха с куклите си. И страниците се лееха като изворче. Това беше нашето семейство, но времето бързо отмина.

Когато и аз станах баща, постъпвах по същия начин. Дъщеря ми винаги очакваше този миг с обич и нетърпение. Не зная защо, но не ъ разказвах цигански приказки, а се захванах с приказките на Шарл Перо и Братя Грим. Така мина времето, докато един ден приказките секнаха, защото трябваше време за домашните - беше тръгнала на училище. Когато децата порастнат, не им е вече до приказки.

Станах дядо. Повторих приказките на своя внук. Но не ни достигнаха. Подхванах Андерсен. И това време изтече - дойде времето на задачите по математика. На бял свят се появи внучката ми. Историята се повтори, но по друг начин. Към горните приказки прибавихме приказките на Ангел Каралийчев: първи, втори том. И това се изчерпа. Ами сега? Страшно е да си дядо! И една вечер... Започнах с бащините цигански приказки.

Имало едно време едно царство, където всички били слепи, не виждали. А всичко си вършели както трябва. Имали си пътища, училища, болници, телефони, трамваи, учители - само дете не виждали. Но пък добре разбирали кое е добро и кое - зло, усещали къде какво става, добре чувствали и добре мислели - като всички останали хора по света.

Един ден станало чудо. Границата на царството преминал млад чужденец - и на всичко отгоре, представете си, той виждал. И то с двете си очи, както ние с вас сега. Наблюдавал всичко, но не проронвал ни дума. Защото законът бил много строг - осъждали на бесило всеки, който виждал.

В един хубав ден момъкът срещнал едно хубаво момиче, което много харесал. То не му давало покой и в съня - все за нея си мислел. Набрал той кураж веднъж, запознал се с нея и я поканил на сладкарница. Все по-често се срещали, докато веднъж и предложил да се оженят. Но момичето казало:

- Разбирам, че си добър, че си работлив, дори усещам, че си красив. Но нищо не зная за теб?

Тогаво станало лошо: той ъ признал, че не е от тази държава, че иде от много далеч и най-важното - че вижда и с двете си очи. Момичето примаяло от ужас, но рекло:

- Това е страшно! И двамата ни чака смърт! Позволи ми да се посъветвам с моите родители!

Минало доста време. Един ден девойката се появила пред него и развълнувано споделила:

- Говорих с родителите си. Нанесох им голямо страдание, защото всеки ден плачех за теб. Но днес ми съобщиха радостна новина - уредили въпроса с някакъв лекар, който ще свърши цялата работа. Тази операция е много лека - при нас още с раждането на детето правят операция на очите и бързо се оздравява. А сетне можем да се оженим и да бъдем щастливи.

КРАСИВА ЛЪЖА

Сульо Метков

Младият момък се смутил, но какво е станало по-нататък аз не знаех. Пък и винаги оставям приказките недоизказани, за да се допълват от всеки. Обикновено всеки предлага своето заключение, което в случая можеше да бъде следното: „Какъв ужасен цар!“ А моята внучка беше категорична: „Дядо, това е една красива лъжа!“

Аз останах като втрещен - наистина красива лъжа! На следващата вечер очаквах да ме помоли за приказка, а тя деликатно каза: „Дядо, трябва да си напиша домашните!“

Бях онемял от изненада, но промълвих: „Разбира се, трябва да си напишеш домашното. Няма време за приказки. „

Анжело Маликов –

ЦИКНИ ПАРАМИСИ

Пхирел о рув анго Веш
пхирел тай вакерел:
- Аууу... сар съм бокхало
ащи те хав ек бакро.

Гело о Ром анго Веш
хухура кигел тай пхенел:
- Леле сар съм бокхало
ащи те хав е рувес.

Шунгя о рув е ромес
трашанило зоралес
пхарагясла не громес
бистергяс ов е бакрес.

Дикхля о Ром е рувес
тай нашто сар не бенгес
о хухура ов мукляс
не трашаке гром диняс.

„Будилниче“ ще публикува най-добрите преводи на деца, които познават добре и майчиния си ромски език, и български език. А най-най-добрите пък ще получат награда детска книжка от български автор.